

[Behnke]

fri bundgrænse med 3.600 kr. for alle var de nye forslag til en forligsmulighed. Men der var stadig væk en åben dør, en dør, der hed »andre skatte- og/eller afgiftslettelser«. Boligopvarmningsafgifterne var ikke blevet glemt, men efter et utvetydigt nej fra regeringen til at ændre på disse afgifter måtte den afgiftslettelse selvfølgelig vige for andre ønsker.

Regeringen havde mange forklaringer på, hvorfor folk fortsat skal plages af energifgifterne. Sandheden kommer vi jo nok nærmest i regeringens ord om, at en fjernelse af energifgifterne vil betyde et endeligt dødsstød til det fallitbo, der hedder naturgasprojektet. Det er selvfølgelig også en melding.

For at tilkendegive uforandret vilje til at medvirke til at finde finansiering af skatte- og afgiftslettelserne udvidede vi vores første 15 sparepunkter med nye ideer op til 108 punkter. Der var ikke mindst tale om forslag til privatiseringsvelegnede institutioner. Den samlede liste over besparelsesmuligheder løb nu op i 24 mia. kr. Både de første 15 punkter og de efterfølgende 93 punkter er i flere medier blevet udnævnt til at være rene blålys, som overhovedet ikke kunne bruges til noget som helst.

Derfor føler jeg trang til at fastslå, at regeringens kommentarer til hovedparten af forslagene var, at nok var det teknisk og juridisk muligt at spare på de pågældende områder, men politisk var det ikke muligt, og det er jo straks en helt anden sag.

At den politiske mulighed er blevet bøjet lidt undervejs, kan man få vished om ved at sammenligne Fremskridtspartiets 108 ideer med de besparelsesændringsforslag, der skal stemmes om i dag, og de konkrete lovforslag, der er til behandling i Folketinget som følge af aftalen.

Regeringens modspil, når det gjaldt budgetforbedringer, var langt hen ad vejen ønsket om at gennemføre nye gebyrer og afgifter og brugerbetaling, noget, der selvfølgelig kan være hensigtsmæssigt inden for enkeltområder, men som bestemt ikke skal have en fremtrædende rolle. Vi fik derfor indføjet en bestemmelse i den endelige aftale om, at af de 11 mia. kr., som budgetterne skal forbedres med, skal der findes udmøntning, altså ægte besparelser, for mindst 9,5 mia. kr.s vedkommende. Dermed var der lagt låg over ministeriernes idérigdom inden for gebyrer og afgifter. Til gengæld må reduktionen af offentlige udgifter stimuleres yderligere.

Under gårsdagens debat om gebyrer inden for Justitsministeriets område fik vi et par ikke helt velgennemtænkte ideer stoppet, og det er vi selvfølgelig tilfredse med. Gebyrer og afgifter er ikke løsningen på budgetproblemerne. Løsningen er ægte besparelser, altså kraftige reduktioner i det uforskammet høje udgiftsniveau.

Vi er nået langt i den konkrete udmøntning. Vi afleverer en finanslov med det laveste antal udmøntede budgetreguleringer i adskillige år, og vi har forpligtet hinanden til, at disse sidste små 700 mio. kr. også skal findes. Det er bestemt en god ting.

Vi har fortsat mange gode ideer til, hvordan disse beskedne 700 mio. kr. findes på de svulmende offentlige budgetter. Ingen besparelser nævnt, ingen glemt, men lad mig alligevel nævne følgende, som snarest muligt må på slankekur:

Det første er § 7 i finansloven, nærmere bestemt Folketinget. Et kik på de seneste års regnskaber og budgetter viser en stigning langt ud over, hvad resten af staten tillades. Vi skal derfor anmode om, at besparelser på Folketingets konto også skal indgå, helst allerede i 1990, men ellers fra og med finansloven for 1991.

Når de 700 mio. kr. skal udmøntes, må regeringen være parat til at sluge et par kameler, kameler, der af ren partiegoisme bliver bevaret. Befolkningen er med på mange af Fremskridtspartiets ideer. Den tidligere nævnte Observationsundersøgelse i B.T. fra i går viser, at over halvdelen af befolkningen er med på at spare inden for flygtningeområdet, ulandsstøtten, Det Kongelige Teater og kulturområdet i det hele taget.

Ser vi nærmere på f.eks. Det Kongelige Teater, er den igangværende debat om pinocchio-kuglerokeringer på teatret jo totalt ude af proportioner sammenlignet med den lille kvarte milliard, der hvert år bliver givet i offentligt tilskud til overklassehuset henne på Kgs. Nytorv. Disse områder og mange andre må med, når de sidste 700 mio. kr. skal findes. Vi siger ja til ægte besparelser, men vi siger nej til nye gebyrer og afgifter.

Vi siger også nej til yderligere offentligt frådseri. De katastrofale tal for statsfinanserne for 1989 og den deraf følgende forværrede udsigt for 1990 giver kun plads til idérigdom på besparelsesområdet. Vi vil derfor gerne advare rege-